

ползвани от Хр. Гандев в работа му¹⁰.

Така през 1944 г., вече като редовен доцент по нова обща история в Софийския университет, Хр. Гандев предлага план за изработване на различни видове „Показалци по имена и материя за предосвобожденския периодичен печат“¹¹. Това предложение не е публикувано и днес за него няма спомен в историческа ни наука, а то, от една страна, е неразривна част от нейната история, от друга, много точно маркира нивото на постигнатото по отношение на изворознанието и издаването на извори в България в началото на 40-те години на XX в.

Предложението си Хр. Гандев разполага на пет бели листа с формат А 4, като л. 2, 3 и 4, които представляват бланки-образци на отделни показалци, са изработени на картон. Текстът е в машинописен вариант. Константната част от бланките-образци са набрани на машина, а на ръка с писалка със зелено мастило авторът нанася събраната информация. Намиращите се в същата архивна единица листове с номера от 6 до 10 представляват чернови варианти на оригиналните формуляри. Интересен е фактът, че на гърба л. 10 има написана на ръка със зелено мастило план-сметка за необходимите средства за осъществяване на предложението. Гандев смята, че ще са необходими 2500 лв. за формуляри, 600 лв. за ленти и 600 лв. за индиго. Този факт е още едно доказателство, че това предложение представлява част от общото дело на българските историци за събирането, обнародването и описването на извори. Но явно поради промените, настъпили и в държавата и в науката след 9 септември 1944 г., това предложение не се осъществява, но то ще изиграе своята роля, макар и днес да е напълно забравено.

Тази работа на учения трябва да се датира през 1944 г. Текстът е написан по правилата на старите правописни норми отпреди реформата от 1945 г. Датата, посочена на първия образец, също е от този период - 25 август 1944 г. В подкрепа на този факт са и запазените фишове, посочени по-горе. При информацията, свързана с вестник „Гайда“, ученият посочва като период на работа месец май 1944 г., а като място - гр. Сливен¹². Друго доказателство е и изнесената информация в сливения в. „Изток“, където на 26 май 1944 г. се съобщава, че голям интерес предизвикали сказките на професорите от Софийския университет, между които е и Хр. Гандев. В същия брой в рубриката „Хроника“ се съобщава, че все още професорите от Историко-филологическия факултет пребивават в Сливен, където провеждат занятия и сесии¹³.

Хр. Гандев кратко, но много убедително, излага своите доводи за необходимостта да се изработят такива помощни средства за историците: *„Нашите периодични издания отпреди освобождението съдържат извънредно богат ма-*